

MELANCOLÍA

Lars von Trier, 2011

993

ESTREA EN NUMAX: 10.08.2022 | V.O.S.E. | +7 | 136 min

Justine (Kirsten Dunst) e o seu prometido Michael (Alexander Skarsgård) celebran a súa voda cunha suntuosa festa na casa da súa irmá (Charlotte Gainsbourg) e o seu cuñado (Kiefer Sutherland). Mentres tanto, o planeta Melancolía diríxese cara a Terra.

«Unha hipnótica, visualmente magnífica e case sempre emocionante mestura de drama familiar e meditación filosófica»

Sukhdev Sandhu, TELEGRAPH

Entrevista con Lars von Trier: «Pode ser que non haxa ningunha verdade que anhelar, pero o anhelo en si mesmo é verdadeiro»

Por Nils Thorsen

Que tipo de estética quería no seu filme?

Gustárame que houbera un choque entre o que é romántico e grandioso e estilizado e logo algunha forma de realidade. É cámara en man, na súa maior parte. Pero o problema era que tiñamos un magnífico castelo en Suecia e cando engades unha voda con todos os invitados de gala, dificilmente se pode evitar que se converta en algo... fermoso (sorri).

No filme Justine parece incapaz de involucrarse na situación. Non o toma en serio?

Non toma en serio a voda. Ao comezo, xoga con todo de forma despreocupada porque se sente tan segura de si mesma que pode burlarse diso. Pero pouco a pouco, a melancolía descende como unha cortina entre ela e todo o que puxo en marcha. E cando chega a noite de vodas, simplemente non lle pode facer fronte.

Ela parece estar nun lugar distinto aos demais, onde está mentalmente?

Na miña opinión, anhela os naufraxios, a morte súbita, como escribiu Tom Kristensen. E tamén o consegue. En certo modo, consegue sacar este planeta de detrás do sol e entrégase a el.

Cando anhela os naufraxios a morte súbita, debe ser porque parece máis real que este mundo falso?

Creo que iso é certo. Ela realmente experimenta dúbidas. E cando está na voda que se impuxo a si mesma, asáltaa a dúbida.

Dúbidas sobre que?

Se todo vale a pena. Unha voda, despois de todo, é un ritual. Pero hai algo máis alá do ritual? Non o hai. Non para ela. É unha gran pena que os melancólicos non valoremos os rituais. Eu tamén o paso mal nas festas. Agora todos nos divertimos, divertímonos, divertímonos. Quizais porque os melancólicos poñen en xogo algo máis que unha cervexas e algo de música. E hai máis festa se temos grilandas de cores. Parece tan falso. Os rituais sonos. Pero se os rituais non valen para nada, iso vale para todo, xa sabes.

Supoño que ese é o punto de vista do melancólico: que todo está baleiro.

Se hai algún valor máis alá dos rituais, está ben. O ritual é como un filme. Ten que haber algo no filme. E entón a trama do filme é o ritual que nos leva ao que hai dentro. E se hai algo dentro e máis alá, podo relacionarme co ritual. Pero se os rituais están baleiros, é dicir, se xa non é divertido recibir regalos de Nadal ou ver a alegría dos nenos, entón todo o ritual de arrastrar unha árbore ao interior do salón vólvese vacuo.

Pero, por que o melancólico anhela os naufraxios e a morte súbita?

Simplemente porque é verdade. O anhelo é a verdade. Pode ser que non haxa ningunha verdade que anhelar, pero o anhelo en si mesmo é verdadeiro. Igual que a dor é verdadeira. Sentímolo no noso interior. É parte da realidade.

Na librería
NUMAX
numax.org/librería

*Lars von Trier
y el Dogma 95,
Mercedes De Luis.
JC Clementine, 2021*